

Ramon Comes. Unió de Pagesos

“A la nit, a la zona industrial de Lleida es veuen conills rondant”

Millet paga els 400.000 euros de fiança i surt en llibertat

Gràcies al suport econòmic familiar

SUBSCRIU-TE A EL TATANO!

Cada mes a casa teua

A partir de 4 anys

El Cavall Fort dels petits

7 Edicions **CAVALL FORT**

932 186 220 - www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI+

1,50€

Edició de Lleida

DISSABTE • 3 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14565 - AVUI / Any XL. Núm. 13435 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-15

Puigdemont vs. Espanya

ACCIÓ • Denuncia la vulneració de drets a l'ONU i presentarà batalla internacional amb una demanda cada mes

RECONeixEMENT • El president admet que va ser un “error” no haver declarat la independència el 10-0

NACIONAL

P22

Un arbre caigut per la força del vent, i després tallat, ahir a Santa Coloma de Farners ■ JORDI FERRER

El vent, protagonista

Després de la neu i el temporal, ara la ventada provoca desperfectes

Nacional

P16

El raper Pablo Hasél ■ EFE

Dos anys de presó per al raper Hasél

Europa-Món

P26

El populisme demana pas en les eleccions a Itàlia

Europa-Món

P28

May admet restriccions d'accés al mercat únic

Punt de Vista

De reüll
El model CCCB

Maria Palau

Tribuna
Lliurepensadors

Antoni Dalmau

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

TQ EURO CREDIT
La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222
www.tqeurocredit.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Que s'acabi d'una vegada!

Si us plau, que s'acabi aquesta negociació. Que Junts per Catalunya i ERC formin govern com puguin i que es reparteixin el botí autonòmic, amb els càrrecs, els cotxes i els despatxos. Sobretot perquè la major part dels ciutadans d'aquest país no distingeixen moralment entre un partit o un altre i, des que van votar el 21-D, donen per descomptat que la majoria independentista s'activarà i aplicarà una estratègia conjunta. Per això, i per decebre el mínim possible, que s'ho reparteixin tot tan ràpidament com puguin i que abandonin l'espectacle d'una negociació penosa que només serveix per donar arguments a la caverna madrilenya. Que s'adjudiquin els pressupostos dels departaments i els càrrecs de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. I, si ho volen, que continui la batalla ancestral entre exconvergens i republicans per l'hegemonia dins del catalanisme

Junts per Catalunya i ERC no són partits dinàstics, sinó la República que reclamen els seus votants. I han d'estar a l'altura

polític. Però que tot plegat s'activi de pressa, si us plau. Perquè estem donant una imatge del govern català –i de les motivacions que l'impulsen– calcada de la que projecten els mitjans de Madrid: un discurs de màxims que encobreix un joc d'interessos mesquins.

ERC i Junts per Catalunya tenen gent a la presó, a l'exili i en llibertat condicional. Són dues formacions polítiques honorables que han proposat –i s'han proposat a si mateixes– portar aquest país a la llibertat, encara que sigui amb costos personals altíssims. Per això ningú no entén que les negociacions per formar govern continuïn els patrons antics, els de controlar el màxim espai possible dins la gestoria autonòmica. En definitiva, els independentistes no poden comportar-se com el PP o el PSOE perquè no són un sistema complementari, sinó la regeneració d'aquella política. Junts per Catalunya i ERC no són partits dinàstics, sinó la República que reclamen els seus votants. I han d'estar a l'altura

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La batalla de Waterloo

El president Puigdemont ha fet des de Waterloo l'única manobra que li era possible per mantenir la dignitat personal i institucional, i també la de l'independentisme. Com que no pot tornar, es queda a l'exili, mantenint el càrrec –simbòlic– ratificat pel Parlament, des d'on treballarà per internacionalitzar la causa catalana. Al mateix temps, cedeix a Jordi Sánchez, empresonat a Madrid, la presidència del govern *autonòmic* que es formarà a Barcelona. Hi ha preguntes per fer-se: podrà des de la finca de Waterloo mantenir viva i de manera sostinguda la internacionalització? El reconeixerà Europa com a president exiliat? En la seva al·locució de dijous va anunciar mesures d'impacte davant organismes importants. En veurem el ressò i l'eficàcia. Pel que fa a Jordi Sánchez: podrà ser president efectiu del govern autonòmic? D'acord: és innocent i amb la llei a la mà no té limitat cap dret. Amb la llei a la mà. Els jutges i el govern espanyol han manipulat les lleis a la seva conveniència, inventant-se delictes i fent un abús injust i injustificat de la presó

“Podrà el president mantenir viva i sostinguda la internacionalització?”

preventiva, injusta d'entrada. El govern de Rajoy ja ha anunciat que el jutge no li permetrà ser president. El govern de Rajoy sap sempre d'avançada què faran els jutges sense que a aquests la telepatia els incomodi. Si no deixen ser president Sánchez es posarà en evidència l'atrabiliària justícia espanyola, i Puigdemont s'encarregarà de propagar-ho amb més eficàcia que un govern *autonòmic*. Si no és Sánchez, serà un altre. Tampoc el voldran? Les escaramusses de Waterloo tindran un nou episodi. Hi serà sensible, Europa? Fins quan?

Acabo de llegir *Empantanados*, la

crònica i reflexió de Joan Coscubiela sobre el procés. Coscubiela escriu com els vells militants del PSUC i de Comissions Obreres. La mateixa prosa culta, ràpida i eficient de López Bulla, posem per cas. A més de fer uns judicis severíssims del govern de Rajoy, exposa els enganys i ingenuïtats que els líders de l'independentisme han propagat, sobretot en el mes d'octubre dramàtic. En posa exemples: “la independència és a tocar”, “onze països d'Europa li donaran suport”, “l'Estat s'avorirà a negociar”, “els bancs es barrallaran per instal·lar-se a Catalunya”, “som majoria”... Me n'hi falta una: “és més fàcil la independència que reformar la Constitució, federar Espanya o un referèndum pactat”. Coscubiela veu factibles aquestes alternatives. Li hauria donat la raó fa uns mesos: és molt més difícil la independència. Però ara? Si de cas estem en un empat, vista la intransigència estatal per a qualsevol solució. Un estat, i també un independentisme, incapaços fins i tot de “pactar el desacord” que el sindicalista reclama. S'haurà d'observar per on s'inclina la batalla de Waterloo.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68, 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/jzhbar>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El marc mental

Si vostès em segueixen habitualment saben que en més d'una ocasió en aquest espai els he parlat del segrest mental que patim, i que sense ni adonar-nos-en fa que considerem normals coses que, en realitat, són un escàndol. En va parlar ahir el president Carles Puigdemont en una entrevista a can Basté, i tenia tota la raó. Jordi Basté li preguntava, un cop i un altre (i jo probablement hauria fet el mateix), què faran els partits independentistes (que algun dia hauríem de començar-ne a dir republicans) quan el jutge Pablo Llarena no permeti que Jordi Sánchez sigui investit president. I Puigdemont li va fer la reflexió: com és que ja ens situem mentalment tots plegats tan ràpidament en aquest estadi? I és cert. Com és que ho donem per fet tan ràpidament, i que no ens escandalitzem en primer lloc pel fet que el jutge pugui bloquejar la investidura d'un candidat que va ser

“La demanda de Puigdemont contra l'Estat fuig del segrest mental en què ens trobem

elegit diputat democràticament, que no té cap condemna, i que té un tarannà pacifista de sobres demostrat? Com és que hem assumit amb tanta naturalitat que Sánchez no podrà ser candidat a la Generalitat i permetem que el debat ja se centri a hores d'ara en qui serà el candidat alternatiu?

Com és que no estem parlant de quin sistema democràtic tenim, que no permet a un Parlament escollir el seu president? I com és que no ens escandalitzem quan les grans formacions polítiques unionistes (que algun dia hauríem de començar a dir-ne monàrquiques) avalen la tesi que és un disbarat proposar Sánchez? Doncs això, que la resposta és ben clara: perquè el nostre marc mental pateix una mena d'auto-segrest, i perquè fruit de l'investida de l'Estat d'aquests darrers mesos actuem a la defensiva, potser porugament (i s'entén), i no pas a l'ofensiva. Per això té valor aquesta demanda del president Puigdemont contra l'Estat. Perquè fuig d'aquest segrest mental (i real) en què ens trobem, i perquè actua sentint que les lleis hi són per protegir-lo i garantir-li els seus drets com a ciutadà. I, és clar, perquè això és més fàcil sentir-ho a Brussel·les que no pas aquí.

EDITORIAL

El front exterior

El discurs del president Carles Puigdemont dijous des de Brussel·les obre una nova etapa en el conflicte polític que enfronta la Generalitat amb l'Estat espanyol. Aquesta etapa té un front interior, que implica la renúncia “temporal” a la presidència del mateix Puigdemont, el desbloqueig de la investidura i formació de govern i la recuperació de les institucions d'auto-govern, fruit d'un acord entre les tres forces independentistes del Parlament. El front exterior tindrà un component polític basat en la figura del president, el Consell de la República i la denúncia dels abusos de l'Estat espanyol, però també tindrà un component jurídic molt important, amb la demanda interposada davant el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides.

El govern espanyol, el Congrés, el rei i una part influent de la judicatura s'han proposat liquidar l'amenaça independentista decapitant judicialment el seu lideratge polític, encara que s'hagi de violar drets i llibertats o vulnerar el mateix estat de dret. La iniciativa legal dirigida per l'advocat britànic del president Puigdemont, Ben Emerson, va en la direcció de combatre en una instància internacional de primer ordre aquesta intolerable vulneració quotidiana que s'està fent dels drets dels catalans. L'últim cas, l'anunci del govern espanyol que no permetrà que Jordi Sánchez sigui investit, sense que cap jutge hagi dictaminat en aquest sentit.

El missatge del govern legítim, amb aquesta i altres accions que vindran, és que el 155 potser ha tancat una etapa en el procés sobiranista, però que se n'ha obert una altra en què Catalunya, a través dels seus representants legítims, no renuncia a res i persistirà en la defensa dels drets civils i polítics dels seus ciutadans, i, en particular, del dret a decidir el seu futur.

De reüll

Maria Palau

El model CCCB

El Consorci del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), format per la Diputació i l'Ajuntament, ha convocat aquesta setmana un concurs públic per escollir el nou director de l'equipament. El procés s'ha activat tard, ja que el contracte de Vicenç Villatoro, l'home que ha comandat, i prou bé, el centre els últims tres anys, va finalitzar al novembre. És el primer cop que el CCCB, en els seus 24 anys d'història, confia a un concurs públic, amb un jurat d'experts que avaluarà els candidats, la tria del màxim responsable dels seus continguts. D'aquesta convocatòria en sortirà el quart director. El primer, pare fundador de la criatura, Josep Ramoneda, va sortir-ne el 2011 i no precisament content per la manera com se'l va despatxar. El va rellevar Marçal Sintès, que va plegar per sorpresa un any abans d'exhaurir el seu mandat. Sintès no va acabar de sintonitzar amb l'equip del CCCB. I si alguna cosa és el CCCB, és un equip de professionals que treballen sincronitzats, amb objectius clars i fidels al model del centre, que ja en el moment que va néixer es va qualificar d'atípic i encara ho segueix sent perquè s'escapa de les lògiques de les institucions museístiques convencionals i, habitualment, previsibles i encotillades. El nou director no s'ha d'inventar la sopa d'all, tan sols ha d'acompanyar i ha de facilitar la feina que fan les formiguetes del CCCB, els seus treballadors, la seva veritable ànima.

Les cares de la notícia

ADVOCAT

Ben Emerson

Una demanda necessària

Sota el títol Puigdemont vs Espanya, els advocats de Carles Puigdemont han presentat una demanda contra Espanya al Comitè de Drets Humans de l'ONU, per denunciar com Espanya ha vulnerat les seves obligacions vers els tractats de vigència internacional que té signats.

DIRECTOR GENERAL DE LA FUNDACIÓ LA CAIXA

Jaume Giró

Més Cap Roig

Sting, Brian Ferry, Joan Baez, Andrea Bocelli, Manolo García, Luz Casal, Els Catarres o Joan Dausà són alguns dels artistes que ompliran de música el pròxim Festival de Cap Roig, presentat ahir, que complirà la 18a edició amb 27 concerts entre el 13 de juliol i el 22 d'agost.

CUINER

Isidre Gironès

Gastronomia catalana

L'Acadèmia Catalana de Gastronomia i Nutrició ha distingit Isidre Gironès (Ca l'Isidre) amb el Premi Nacional de Gastronomia 2018. Joel Castanyé (La Boscana) ha rebut el Premi Revelació; Isabelle Brunet de Monvínic, el Premi Cap de Sala, i Pordamsa, el Premi Especial de l'Acadèmia.

Tal dia com avui fa...

1 any Millet mou fitxa
L'expresident del Palau de la Música canvia d'estratègia i no contradirà la incriminació de CDC de Jordi Montull tot buscant un pacte.

10 anys President de Rússia
Dmitri Medvédev, el candidat de Putin perquè el succeeixi en la presidència de Rússia, s'imposa en les eleccions amb poc més d'un 69% dels vots.

20 anys El TC, manipulat
El PP i el PSOE marginen CiU de la renovació del Tribunal Constitucional. Els dos grups majoritaris no renuncien a les seves quotes.

Full de ruta

Toni Brosa

Democràcia amb patates

El conflicte polític entre Catalunya i Espanya està despullant l'autèntica essència del sistema polític que regeix a l'Estat espanyol, l'anomenat règim del 1978, que –convé recordar-ho– va néixer pactat i ben pactat amb el franquisme, va créixer mutilat pel cop d'estat militar del 23-F i ha envellit a marxes forçades per l'autoritarisme, el centralisme, la desigualtat o la corrupció. Entre les coses que van quedant clares d'aquest règim, una que destaca molt és que guanyar unes eleccions i tenir majoria al Parlament no permet triar el president que ha de formar govern. Encara més, pot passar que el Tribunal Constitucional liquidi la primera opció (Carles Puigdemont), el Suprem liquidi la segona (Jordi Sánchez) i que el govern espanyol (Rajoy, Soraya...) anunciï el vet a altres candidats de la majoria. Tot preventivament, perquè –i aquesta és una altra revelació del procés– tothom és innocent fins que no es demostrï el contrari i conserva intactes els seus drets i llibertats, excepte si ha gosat promoure un

Espanya té un problema greu amb la democràcia i els anomenats demòcrates s'ho mengen amb patates

referèndum d'autodeterminació de Catalunya o convocar manifestacions pacífiques en suport d'aquesta votació, que qüestiona la unitat d'Espanya. En aquest cas, et poden empresonar *sine die* sense judici i violar els drets que convingui. Jutges i magistrats es posen les mans al cap amb delictes (rebel·lió, sedició, odi...), decisions judicials i connexions politicojudicials, presons preventives injustificables, però posen la fe per davant dels fets: "És un estat de dret... doncs no són presos polítics." L'autogovern català no és un dret ni històric, ni constitucional; és una concessió que es pot liquidar quan i en el grau que convingui a Madrid. I a Catalunya hi ha polítics que, mirant a la cara dels seus adversaris, els avisen que els faran mal, que faran mal a la seva família, als seus descendents i que semblarà un accident, o no, però que serà legal. I mentrestant els anomenats demòcrates d'Espanya –salvant honoroses excepcions– s'ho mengen tot amb patates i fins i tot fan el rotet. No, Espanya no té un problema amb la política, ni amb la justícia, ni amb la separació de poders, ni amb l'estat de dret; Espanya té un problema greu amb la democràcia.

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

L'odi

Més que la duríssima repressió –que habita en la naturalesa de l'Estat i era previsible– el que veritablement impressiona és l'estremidosa força de l'odi que hem descobert en bona part de la població espanyola i en una gens menyspreable part de la catalana. Un odi viu i furiós que arrenca els llaços que evocuen els presos o les pancartes que invoquen la democràcia, que hem vist esgrimir ganivets, insultant quan gosa i quan no gosa, mirant-te la cinta groga que penja de la jaqueta com si intentés perforar-te. S'expressa amb el mateix llenguatge que el feixisme i el feixisme de sempre, aquest que diuen que hem despertat, hi xopineja amb gran deler, però no tot ho és. Sorgeix d'un ressentiment profund, de l'animadversió instintiva de qui no aconsegueix connectar amb unes ambicions col·lectives que primer va considerar alienes, després ofensives i finalment agressores.

QUINA BÈSTIA TAN POTENT la de la identitat! Fins i tot ara que les identitats són polièdriques i és obvi que tots venim de mil·loes i els equips de futbol són planetaris i

el sentiment de comunitat i pertinença el pot desencadenar una sèrie, un grup de música, l'amor pels altres éssers vius, la sexualitat, la fe o les preferències carnívores, veganes o caníbals de cadascú. La identitat nacional, però, és molt més potent. Encimbellats tirans com Putin o mamífers grotescos com Trump i, a les nostres terres, ha transformat barris sencers de tradició esquerranosa en votants de figurins neofalangistes. I s'ha fet, no ja sense consciència de classe, sinó sense cap consciència de les polítiques econòmiques i socials que avalen; només per una emotivitat instintiva alimentada per la quasi totalitat dels mitjans de comuni-

“Quina bèstia tan potent la de la identitat!”

cació espanyols, públics o privats. Una emotivitat identitària que, per a la desesperació de molts espanyols, dels toros i nostra, ara es nodreix de la més terrible de les dues Espanyes. Deu ser per això que alguns dels catalans que es van adherir a l'espanyolisme, com Boadella, Arcadi Espada o Félix de Azúa, s'han convertit en carques reconstruïts.

ACUSEN EL SOBIRANISME de violent i colpista i la violència i el cop del 155 l'han servit i justificat ells; de manipulador des de mitjans que són pura degradació i baixesa, de traïr la democràcia des del seu neofranquisme i, malalts d'un nacionalisme arrapadíssim però no reconegut, veuen burgesos arrogants i excloents perquè no poden deixar de lluitar contra els seus propis fantasmes i parlen encara de la Catalunya popular i xarnega sense haver-se adonat que Catalunya, ara, és mestissa, que en els barris més populars i les feines més esclavitzades es parla amazic, urdú o soninke i que l'independentisme no s'ha concretat al voltant de carlins trabucaires sinó d'una república social i solidària, que no els hauria de generar tanta bilis.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Millo i les càrregues policials

■ El senyor Enric Millo, com a bon "virrei colonial", s'ha abonat a la teoria "negacionista" de l'1-O, aquella que pretén negar la desproporció de l'actuació policial, donant un cop de mà al coronel de la Guàrdia Civil Pérez de los Cobos, en rebutjar que aquell dia s'haguessin produït a casa nostra "càrregues policials" contra la població, perquè es veu que aquestes no eren sinó "actuacions policials per complir el mandat judicial", en paraules de l'il·lustre militar.

Probablement, de ben petit, el senyor Millo devia anar al cinema moltes vegades a veure *La carga de la Brigada Ligera*, estupenda pel·lícula d'aventures protagonitzada per l'Errol Flynn i l'Olivia de Havilland, i, profundament impactat per la terrible carnisseria en què van acabar les càrregues de la cavalleria colonial britànica

quan es llançaren contra l'artilleria russa, ara, com és normal, qualsevol altre tipus de càrregues policials violentes i desproporcionades, com les que es produïren a Catalunya en aquell memorable dia, li deuen semblar tan sols uns focs d'artifici sense importància, o sigui, simples "actuacions policials" per restablir, això sí, i sota mandat judicial, l'"autoritat colonial espanyola" a Catalunya.

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llob.)

Francesc, el reformador

■ D'aquí a uns dies el papa Francesc celebrarà els seus cinc anys de pontificat. El periodista Austen Ivereigh el defineix amb el títol del seu llibre: *El gran reformador*. Aclaria que sent un reformador no és un Luter, i també sent un radical no és un Che Guevara. La reforma del papa sorgeix del

Concili Vaticà II. Els seus antecessors Joan Pau II i Benet XVI ja hi van posar molt d'èmfasi. Cadascun al seu estil, amb les seves formes i caràcters. Actualment Francesc busca aquesta reforma tradicional radical catòlica, que respecta i no qüestiona les doctrines i tradicions de l'Església, però que busca canviar l'enfocament en una posició més concentrada en les necessitats del poble. S'adreça als catòlics, als cristians del món i també a tots els que vulguin acollir el missatge de pau i amor de Jesucrist. La successió dels temps, les circumstàncies polítiques i socials, l'entorn mundial, influeixen en cada ésser humà de la mateixa manera que ho fan en el seu entorn particular. És aquí, on s'ha centrat Francesc: en veure les necessitats globals dels homes i buscar un aproximament amb una Església en sortida, més propera i misericordiosa. Ara bé, els seus gestos i missatges no són

només teories, són accions que han portat a actuar amb determinació fins i tot provocant acomiadaments i relleus en la mateixa cúria romana.

M. TERESA MASSÓ BALADIA
Barcelona

El masclisme disminueix?

■ El masclisme està disminuint. Ens hem de creure aquesta frase? Evidentment que no. Estem farts de sortir al carrer i que ens jutgin amb la mirada, únicament per fer el mateix que fan els nois: passejar, anar a l'escola o a la feina... Ser dona implica sortir al carrer amb por, pel simple fet de ser-ho? Ens agradaria dir que escoltem música amb auriculars pel carrer només per gust, i no per no sentir comentaris. A més, en quin moment la gent se sent superior per poder opinar sobre nosaltres?

ALBA LÓPEZ I JÚLIA AMORÓS
Barcelona

La frase del dia

“La versió de La Moncloa és ridícula. La rendició no forma part del meu diccionari”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Antoni Dalmau. Escriptor

Lliurepensadors

Tradicionalment, la bibliografia catalana no s'ha ocupat gaire dels corrents de pensament que s'han situat al marge o en contra de la religió dominant o dels grans moviments socials. És un error, sens dubte, i un mancança greu, perquè el fet que fossin relativament minoritaris no vol dir pas que no exercissin una considerable influència en el seu temps. Un d'aquests corrents és, ben cert, el lliure pensament, que va tenir la seva eclosió màxima entre nosaltres durant el seixenni democràtic (1868-1874) i la restauració borbònica (1874-1923).

DEFINIR EL LLIBRE PENSAMENT ens prendria més espai del que tenim. Per al que ara ens interessa, potser n'hi ha prou de resumir-ho dient, a grans trets, que aquesta ideologia nega de manera absoluta tota mena d'autoritat, de dogma, de creença o de sentiment basat en una suposició sobrenatural. S'oposa, doncs, a les religions positives i al clericalisme, afirma el laïcisme com a principi fonamental de vida, advoca per la fe estricta en la ciència i creu en la perfectibilitat humana i en el progrés indefinit.

DIT AIXÒ, ÉS EL MOMENT D'AFEGIR-HI que, per fortuna, els darrers temps ens han proporcionat diversos treballs interessants que mereixen de ser coneguts per la gent que se sent atreta per la nostra història, perquè ens ofereixen mirades diferents. El primer de tots no és altre que el darrer llibre que va publicar l'enyorada escriptora i periodista Patricia Gabancho, que va morir ara fa tres mesos i que en els darrers temps va abocar-se a fons en l'estudi de la trajectòria d'Amalia Domingo i Soler, la veu principal de l'espiritisme del seu temps. De tot plegat en va sorgir *Amalia i els esperits* (Arpa Editors, 2017), un assaig biogràfic que, fidel a un estil molt propi de l'autora, barreja la recerca pròpiament dita amb reflexions i observacions personals

que, fet i fet, pretenen completar una visió més àmplia de la Barcelona modernista del final del segle XIX.

EL SEGON LLIBRE QUE VOLEM COMENTAR és d'una persona que ja porta incorporat un llarg i ample bagatge d'obres dedicades a la història dels moviments socials contemporanis, en particular l'anarquisme i la resistència armada contra el franquisme. Em refereixo a la prolífica historiadora Dolors Marín, que acaba de publicar *Espiritistes i lliurepensadores. Dones pioneres en la lluita pels drets civils* (Angle Editorial, 2018). Sense aparell crític però partint d'una amplíssima acumulació de materials, ens ofereix en aquesta obra un conjunt de biografies breus de dones que van sostenir, en un context social radicalment advers, posicions dissidents en l'àmbit del pensament i de l'acció. En paraules de l'autora, “dones sàvies, dones meravelloses, que sacsegen la ciutat industrial”. Un dels

“ El lliure pensament advoca per la fe estricta en la ciència i creu en la perfectibilitat humana i en el progrés indefinit

elements més interessants del llibre és que, al costat de noms que ja hauríem considerat imprescindibles, com ara la mateixa Amalia Domingo, Ángeles López de Ayala i Teresa Claramunt, ens revela una sèrie de personalitats amagades, pràcticament desconegudes, riques de vivències i d'idees. El conjunt és un quadre que acaba resultant prou impressionant, sostret per fi de la ignorància i el desconeixement.

I EL TERCER LLIBRE DE QUÈ VOLEM PARLAR és *Viure l'anticlericalisme. Una història cultural del lliure pensament català (1868-1923)* (Afers, 2018), d'Albert Palà Moncusí. En aquest cas es tracta de la part essencial de la tesi doctoral d'aquest historiador jove, tesi que li ha meregut el primer premi d'assaig Ateneu Barcelonès. A partir d'una àmplia recerca i d'un aparell crític pràcticament exhaustiu, ens trobem aquí davant d'un complet recorregut pel món del lliure pensament català, en una síntesi que fins ara no posseïem i que, com se sol dir, omple finalment un buit clamorós. En el seu conjunt, el llibre ens ofereix un retrat d'un cosmos bigarrat, d'un moviment social difús però extensíssim, amb arrels profundes al llarg i ample de tot Catalunya. I ens aporta, a més de l'estructura organitzativa del lliure pensament, també mal coneguda fins ara, una exposició d'iniciatives i pràctiques en què es va anar materialitzant en la vida quotidiana aquesta lluita tenaç de grups minoritaris però infatigables i actius contra el clericalisme: així es mostra, més concretament, a través d'àmbits diversos com les escoles laiques, els ritus civils –amb una suma de transgressions escandaloses– i, de nou, el protagonisme de la dona.

EN DEFINITIVA, TRES OBRES EXCEL·LENTS, tres bones aproximacions que enriqueixen amb profit allò que sabíem al voltant del lliure pensament a Catalunya.

De set en set

Lluís Muntada

Les cursives són meves

Núria Parlon, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, es desmarca del PSC i signa una moció en què: 1) es considera

desproporcionada la decisió de mantenir en presó preventiva *càrrecs electes i representants* de l'ANC i Òmnium Cultural; 2) es demana l'excerceració d'aquests presos, i 3) es demana que, *mentre aquesta excerceració no es produeixi*, els quatre presos siguin traslladats a centres penitenciaris catalans.

Legeixes això i un foc de glaç t'estremeix perquè no oblidis el diagnòstic tres vegades profund que Michel Foucault fa del poder: el poder no només reprimeix, sinó que, sobretot, normativitza i normalitza. I és després quan penses que la repressió del poder també es normalitza a través d'aquestes defenses atomitzades i possibilistes de drets tan fundacionals com la llibertat d'expressió, el dret a viure en un sistema en què la decisió democràtica i les idees polítiques no siguin perseguides, i el dret a la defensió davant dels abusos d'un poder autoritari. En aquest punt les cursives es redrecen amb una rodonesa mineral. Considerar que la presó és *desproporcionada* vol dir que consideres que alguna *proporció* de caràcter punible hi deu haver en els actes dels empresonats. *Càrrecs electes i representants* et sembla un eufemisme trampós de *presos polítics*. Trobes que reclamar l'*excerceració* és una conquesta incompleta comparat amb el que suposaria la justícia plena d'arxivar una causa basada en la incriminació per raons d'ordre ideològic i d'aplicació democràtica. I el trasllat a centres penitenciaris catalans *mentre no hi hagi excerceració* et sembla un abaratiment molt perillós d'un procés judicial que mereix una esmena a la totalitat i que no es pot legitimar amb una condescendent presó a enlloc, ni a Catalunya! I tot perquè, amb la pitjor de les bones intencions, no es normalitzi aquesta gran infàmia.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Puigdemont admet que el 10-O "va ser un error"

Admet que potser es va equivocar amb la renúncia a "implementar la República" aleshores

Dos anys de presó per a Hasél per haver enaltit ETA

Al raper lleidatà també se'l condemna per injúries a la corona i a les institucions

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont contra l'Estat espanyol

FRONT OBERT · El nou advocat britànic del president català anuncia "demandes davant la comunitat internacional cada mes" **AVÍS** · L'equip jurídic alerta que "el tercer gran pas en la campanya internacional tindrà lloc aquest mes"

Natàlia Segura

Brussel·les

Demanda històrica d'un president català al segle XXI contra l'Estat espanyol a les Nacions Unides. "Puigdemont contra Espanya" és la causa que obre l'ofensiva internacional per defensar els seus drets polítics i civils l'endemà del seu pas al costat. El govern de Mariano Rajoy és al centre de la diana en la nova estratègia jurídica del líder de JxCat per internacionalitzar el cas. "Això és només el començament", avisava ahir el nou advocat de Puigdemont, Ben Emmerson. I és que el gironí està determinat a no deixar morir les seves reivindicacions encara que se li hagin tancat les portes de la Generalitat.

El pla consisteix a fer passar l'entramat polític espanyol per l'escrutini de l'ONU i batallar amb l'artilleria de demandes internacionals cada mes. Tot plegat, amb la confiança que Rajoy es vegi forçat a alliberar la corda alliberant els presos polítics i seient a la taula amb els independentistes.

S'amplia la causa i també l'exèrcit d'advocats de Puigdemont. El polític ca-

Les frases d'Emmerson

“Sembla que l'Estat es pren les seves obligacions internacionals com una broma. Són drets centrals per a la democràcia política”

“Continuarem fent demandes amb un fons legal sòlid a la comunitat internacional cada mes fins que Madrid sigui persuadit”

talà ha format un nou equip jurídic integrat pels lletrats Ben Emmerson, Rachel Lindon i Neus Torbisco, que se suma als que ja té a Barcelona i Brussel·les. El darrer repertori multinacional de juristes treballarà "pro bono", és a dir gratis, en la defensa dels interessos del president davant les Nacions Unides. I així, amb nous reforços, va reactivar dimecres el front jurídic a l'estranger, després de la seva aturada en l'àmbit europeu amb la retirada de l'euroordre, obrint un nou capítol aquest cop a escala mundial amb la presentació d'una demanda a l'ONU, concretament al Comitè de Drets Humans. "El primer cop va ser l'1 de febrer, i el segon va ser l'1 de març [...] El tercer gran pas en la campanya internacional tindrà lloc aquest mes", va avisar Emmerson al centre de premsa ja habitual del govern a l'exili, l'hotel Husa. Tot i que no

van donar detalls de quin anunci faran les setmanes vinents, van avançar que serà "molt significatiu".

Més accions

El lletrat britànic, que va portar el famós cas Litvinenko, va advertir que aquest és només "el primer pas" i que el pla és "presentar demandes davant la comunitat internacional cada mes fins que el govern de Madrid" accedeixi a l'alliberament dels presos polítics i a l'obertura de negociacions amb el govern independentista. Dues precondicions polítiques que Puigdemont exigeix a Madrid si no vol que se li acumulin a la taula les demandes internacionals de la crisi catalana. En aquest sentit, l'equip jurídic va recordar que la demanda a Ginebra no impedeix presentar recurs davant el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) a partir d'ara, mentre que a l'inrevés sí que ho faria

impossible.

El plet, difós ahir poc després de la roda de premsa, és una petició individual contra l'Estat per la violació de la Declaració Universal dels Drets Humans i el Conveni Internacional pels Drets Civils i Polítics, que, segons ell, "garanteixen el dret a l'expressió, l'associació i la participació política". L'acusació, de fet, es fonamenta en la reivindicació d'aquests drets i en els 75 punts que detallen tots els darrers esdeveniments que han conduït a l'actual situació del president català a l'exili. Ara bé, cap dels tres lletrats va aclarir exactament els *tempos* d'aquesta demanda. Con-

El dictamen de les Nacions Unides pot trigar un, dos o més anys

sideren que l'acceptació o no del comitè s'hauria de produir al llarg d'aquest mes, però sense concretar dates. Això sí, estan convençuts que serà acceptada.

Si tirés endavant, els seus membres podrien demanar informació a les dues parts sobre la denúncia, però l'equip jurídic

Ben Emmerson, ahir en la compareixença a Brussel·les ■ FRANCOIS LENOIR / REUTERS

descarta que hi hagi cap tipus de compareixença, ja que "gairebé mai hi ha una audiència pública". Un cop analitzada la informació, emetrà un dictamen o opinió que "forçarà l'Estat espanyol a justificar el que està fent", segons va dir Emmerson.

La defensa argumenta que les recomanacions finals del comitè seran "de caràcter vinculant" perquè s'està pronunciant sobre l'aplicació d'un conveni que ha estat signat per l'Estat espanyol i que està inclòs en la Constitució espanyola. El suspens sobre la resolució que emetran els 18 d'experts, cap d'ells

espanyol, no es resoldrà a curt termini. De fet, els advocats estimen que el dictamen d'aquesta instància pot trigar un, dos o més anys, però que el comitè ho podria accelerar si considera que és un "cas urgent".

Tot i això, l'objectiu final, tal com va explicar l'equip jurídic, és forçar Madrid a seure a la taula. "Espanya ha violat les seves obligacions legals i continua fent-ho, i no pararà, em temo, fins que s'arribi al punt que se la condueixi a una taula de negociació", va dir l'advocat britànic especialista en drets humans. ■

L'APUNT 'Ordeno y mando'

Anna Serrano

Avís del govern espanyol: crear estructures paral·leles a Brussel·les és impossible. Ho alertava solemnement el seu portaveu, Íñigo Méndez de Vigo, després del Consell de Ministres. L'advertència denota el temor dels de Mariano Rajoy davant dels plans de Junts per Catalunya i Esquerra de fer de Bèlgica un punt zero per seguir amb la construcció de la República catala-

na. Els plans dels independentistes molesten, i molt, un executiu estatal que s'ha mostrat implacable amb el més mínim gest, per petit que sigui, vers el sobiranisme. L'última víctima: el cònsol honorari de Finlàndia, destituït a petició del govern del PP. Amb Bèlgica, però, ho té força més complicat. Malgrat que se n'oblidi, el seu ordeno y mando està limitat geogràficament.

Demanda davant del Comitè dels Drets Humans de les Nacions Unides

Drets de Carles Puigdemont que s'han infringit

- ◆ Dret a participar en la vida política. Garantit per l'article 21 de la Declaració Universal dels Drets Humans (DUDH) i pel 25 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. (PIDCP)
- ◆ Dret de llibertat d'associació o assemblea. Garantit per l'article 20 de la DUDH i els 21 i 22 del PIDCP.
- ◆ Dret de llibertat d'opinió i expressió. Garantit per l'article 19 de la DUDH i del 19 del PIDCP.

Arguments de Puigdemont

- ◆ L'Estat espanyol imposa la restricció de drets i no respecta els del moviment independentista. El president de la Generalitat és víctima d'aquesta infracció de drets.
- ◆ Les manifestacions de suport a la independència no han estat mai violentes. Al contrari, la violència va ser exclusiva de la policia de l'Estat.
- ◆ S'usa la força de manera injustificada contra el moviment independentista.
- ◆ Els òrgans judicial i executiu de l'Estat es posen d'acord, sense separació de poders, per acusar l'independentisme. L'executiu fins i tot telefona als jutges per influir en la seva decisió.
- ◆ L'empresonament dels líders catalans s'utilitza per intimidar la resta. Com una espasa de Dàmocles sobre la societat catalana, per aconseguir la seva submissió.
- ◆ Van enviar policia de la resta de l'Estat per aturar un referèndum pacífic, els jutges reben pressions perquè s'acusi els responsables polítics de Catalunya i el president Rajoy traspasa els límits dels drets polítics.
- ◆ Reclamem protecció per a unes idees polítiques que, tot i ser minoritàries a la resta de l'Estat, són majoria a Catalunya.
- ◆ L'Estat fins i tot s'atreveix a forçar la renúncia del president democràticament elegit.
- ◆ Els drets polítics podrien ser temporalment suspesos en temps de guerra, però en cap cas per aturar un moviment democràtic i pacífic. La democràcia espanyola hauria de trobar espai per a aquest debat.

BALNEARI
Titus
ARENYS DE MAR

Km 655, N-II · 08350 ARENYS DE MAR
Tel. 937 91 20 76

380601-1174390

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Lluís Puig, Clara Ponsatí i Carles Puigdemont, ahir a la primera fila del concert de Roger Mas a Brussel·les ■ BLANCA BLAY / ACN

Puigdemont admet que el 10-0 va ser un “error”

■ Considera ara que s’hauria d’haver declarat la independència perquè no es va obrir una finestra de diàleg amb Madrid com esperava ■ Assegura que vol tornar a ser president de la Generalitat

O.A.-Etxearte
BARCELONA

L’endemà d’haver formalitzat la seva renúncia temporal a ser investit president de la Generalitat pel Parlament, Carles Puigdemont feia balanç dels últims mesos. Havent-ne agafat distància, el president català va argumentar que no haver declarat la independència el 10 d’octubre va ser un “error”. En una entrevista a RAC1, Puigdemont va admetre que potser es va equivocar amb la renúncia a “implementar la república” en aquell moment. També va deixar clar que vol tornar a ser president de la Generalitat i va contestar a ERC que correspon a JxCat designar el candidat a la investidura, perquè va quedar primera força dins del bloc independentista el 21-D. Els

republicans verbalitzaven ahir que és Oriol Junqueras qui hauria de ser investit en clau de restitució del govern, tot i que la proposta no s’ha formalitzat en les negociacions. Mentrestant, l’anunci de l’acord entre JxCat i ERC s’allarga: continuen les converses i no hi arribaran abans de la setmana vinent.

El 10 d’octubre, poc després del referèndum de l’1-O, mitjans de comunicació d’arreu del món van traslladar-se al Parlament per cobrir la notícia, l’amenaça de la suspensió de l’autonomia encara no estava concretada i el president del Consell Europeu, Donald Tusk, va adreçar-se al president de la Generalitat per demanar-li que no declarés una independència que portés a fer “impossible” el diàleg amb el govern espanyol.

En aquell moment,

Les frases de Puigdemont

“No he fet servir diners públics per fer res que no estigui a l’abast del Parlament i el govern”

“No volem una repetició electoral, però si l’Estat ens força a anar a unes eleccions [...] hi haurà un col·lapse”

“L’error va ser no proclamar la república el 10 d’octubre i confiar en el que ens deia el govern espanyol”

Concert de Roger Mas amb el president i consellers

El cantautor Roger Mas va estrenar ahir al vespre el seu nou disc *Parnàs* a Brussel·les en presència de Carles Puigdemont i dels consellers Lluís Puig, Clara Ponsatí, Toni Comín i Meritxell Serret, tots ells destituïts pel govern espanyol. L’artista va presentar el disc a la sala Adem de la capital belga, on es van reunir una quarantena de persones –la majoria catalans residents a Bèlgica– per seguir el con-

cert organitzat amb el Casal Català de Brussel·les. Puigdemont i els consellers, asseguts a les dues primeres files, van rebre un ram de flors de l’organització. També a la primera fila, quatre cadires amb bufandes i mocadors grocs es van reservar en nom dels presos polítics. En declaracions a l’ACN, Roger Mas va assegurar que volia venir a Brussel·les per fer un gest “simbòlic, de suport” als

membres del govern destituït. “La intenció principal era fer passar una bona estona a la gent que tenim aquí i no poden tornar”, hi va afegir.

El cantant també es va pronunciar sobre la condemna als dos rapers Valtònyc i Hasél, i va afirmar que l’Estat espanyol està en una “derivada autoritària molt perillosa”. “S’han creuat línies vermelles dels pilars d’una democràcia”, hi va afegir.

Puigdemont va relatar que va escoltar “molta gent” que parlava molt directament amb el govern de Mariano Rajoy, persones que asseguraven que, si aquell dia no es votava la declaració i es deixava en suspens, s’obriria “una finestra al diàleg perquè s’havia entès el missatge de l’1-O”. Una promesa de negociació que no es va materialitzar mai. “Crec que tocava fer això en aquell moment perquè, si no, tampoc no podria explicar avui que allò va ser un error”, va indicar Puigdemont, ara convençut de l’“evidència” que l’Estat espanyol “mai compleix les seves promeses”. Segons Puigdemont, en aquell moment l’independentisme tenia “l’autoritat moral i política de fer efectiva la independència”. Després, va argumentar que hauria convocat eleccions si hagués tingut garanties que no hi hauria el “cop d’estat” del 155, s’alliberarien els presos, els agents policials espanyols marxarien i s’aixecaria la intervenció de l’autonomia. Garanties que no hi van ser, va dir, i que van portar a la declaració del 27-O.

Sobre el seu pas al costat, que va limitar a la provisionalitat, Puigdemont va indicar que vol tornar a ser investit pel Parlament quan hi hagi les condicions perquè així sigui, tenint en compte que la cambra va ratificar en el ple de dijous que disposa de la majoria parlamentària per fer-ho. La prioritat de JxCat, d’acord amb el preacord amb ERC, va ser, però, obrir una via que porti a la formació d’un govern que aixequi la intervenció de l’autonomia. Per Puigdemont, a Espanya hi ha “una democràcia de Pladur”, és “un sistema que grinyola per tots costats” quan hauria de garantir que l’expresident de l’ANC es pugui sotmetre al debat i a la votació de la investidura. El president català va subratllar que, si el jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena no ho permet, probablement cometrà un “error” i un “delicte”. En el terreny més personal, Puigdemont va reconèixer que no va parlar per telèfon amb la dona de Junqueras i va admetre que es va equivocar. Va escriure a tots els empresariats, però no totes les cartes van arribar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC diu que no batallarà pel candidat per poder fer govern

■ Els republicans mantenen que Junqueras seria l'opció lògica en la línia de legitimitat ■ No ho plantejaran a JxCat perquè podria portar a l'escenari no volgut d'eleccions

Xavier Miró
BARCELONA

ERC no ha proposat a Junts per Catalunya que Oriol Junqueras sigui el candidat a president ni ho farà perquè reafirma que la prioritat és formar govern i tem que el grup parlamentari de Puigdemont podria forçar noves eleccions en cas de disputa, un escenari que els republicans consideren el pitjor per a tothom.

En aquest sentit defensen que el seu portaveu, Sergi Sabrià, va respondre ahir el que hauria respost qualsevol militant d'ERC a la pregunta que li va fer Catalunya Ràdio la periodista Mònica Terribas. És lògic que, en la línia de legitimar el govern destituït per Rajoy, fos Junqueras com a vicepresident qui substituís el president Puigdemont un cop aquest fa el pas al costat. Després de tres mesos reivindicant la restitució del govern legítim,

La frase

“La voluntat és trobar un acord global com més aviat millor. L'urgent és salvar el que hem construït entre tots”

Sergi Sabrià
PORTAVEU D'ERC

tim, recorden, dijous Puigdemont “trenca” aquesta línia i posa sobre la taula el nom de Jordi Sánchez, que va ser el seu número dos a JxCat però que no formava part del govern destituït.

A més, des d'ERC no es mosseguen la llengua respecte a la resposta que el mateix Puigdemont feia a Sabrià des de RAC1 assegurant que Junqueras seria el candidat lògic per agafar el seu relleu si s'haguessin presentat junts però que avui JxCat ja no existeix, sinó que negocien grups parlamentaris diferents. Fonts d'ERC re-

corden que, quan Artur Mas va fer un pas al costat a JxCat, va triar un candidat que no era ni a la llista –Carles Puigdemont– en comptes de passar el relleu lògic al cap de llista, que era Raül Romeva. Dit això, els republicans deixen clar que no faran del candidat cap cavall de batalla perquè la urgència és formar un executiu que governi el país i posi fi al 155 i a les decisions que el govern espanyol pren amb la intervenció de la Generalitat. Tot i que no farà cap proposta de candidat, ERC recorda que Jordi Sánchez és l'opció de JxCat, que encara no s'ha acordat i que forma part de la negociació global de govern.

En l'entrevista, Sabrià va agrair el gest de Puigdemont per possibilitar una investidura efectiva i va plantejar que, des de la presó, la de Sánchez té el risc de ser de nou una investidura no efectiva si el jutge no la permet. ■

Sergi Sabrià, portaveu d'ERC, en una compareixença a la seu del partit ■ ACN

La CUP decideix i l'ANC lamenta el pas de Puigdemont

La CUP decidirà avui en el consell polític sobre la proposta de Puigdemont d'investir Jordi Sánchez i no sobre cap altra. En aquest sentit, els anticapitalistes confirmen que el nom de l'expresident de l'Assemblea Nacional (ANC) és l'únic que s'ha posat sobre la taula en les negociacions amb JxCat i ERC.

Qualsevol altra proposta l'hauran de consultar en un pròxim consell polític si JxCat o ERC acaben plantejant candidats alternatius a Sánchez. Per altra banda, l'ANC lamentava ahir la renúncia de Puigdemont a ser investit perquè considera que "no era el que milers de catalans esperaven". Al mateix

temps, deplora "l'espectacle de les últimes setmanes entre els partits". En aquest sentit, l'Assemblea reafirma que manté la mateixa posició des del 31 d'octubre i que per això la manifestació que convoca el diumenge 11 de març exigirà que el nou govern obeeixi el mandat de l'1-O i tiri endavant la llei de transitorietat.

Marcela Topor, esposa del president Puigdemont, es dirigeix al públic acompanyada dels altres familiars ■ J.M.F.

Vilafraça, seu del sopar groc més multitudinari celebrat fins ara

J.M. Flores / Taempus
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

El teatre Casal de Vilafraça del Penedès va ser escenari dijous del sopar groc de suport als represaliats polítics més multitudinari celebrat fins ara. Mig miler de persones van prendre part en l'acte en què també va assistir el president

del Parlament, Roger Torrent, i diversos diputats de JxCat i ERC, a més de familiars de tots els presos i exiliats, entre ells Marcela Topor, esposa del president, Carles Puigdemont, que era la primera vegada que participava en un sopar solidari en benefici dels represaliats. Tant Topor com el germà del vice-

president Junqueras, Roger Junqueras, van agrair al públic el suport i la mobilització i els van demanar que es mantinguin fermes en la defensa dels drets i les llibertats democràtiques. A l'acte també van ser presents, a través d'un videomissatge, els quatre consellers exiliats a Brussel·les i el mateix

president Puigdemont, que va demanar al poble que no defalleixi per construir la República. Presentat per Toni Albà i Carles Xuriguera, i amb la col·laboració de la Guia de Vins de Catalunya, el sopar groc de Vilafraça el van organitzar la Marxa de Torxes de Vilafraça, Òmnium Cultural i l'ANC. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy “no tolerarà la farsa” de voler investir Sánchez

■ L'executiu dona per fet que el jutge Llarena ho evitarà i reclama un tercer nom ■ “No es governa a temps parcial”, diu Méndez de Vigo del pres ■ La Moncloa vigila el finançament de Puigdemont

David Portabella
MADRID

El govern espanyol es va permetre celebrar durant dotze hores que Carles Puigdemont renunciï a ser investit ara, però ahir ja va emergir una segona obsessió: impedir que el número dos de Junts per Catalunya, Jordi Sánchez, aspiri a la investidura, i vetar així el que seria ja el segon presidentiable proscrit des de fora del Parlament. “Això de governar a temps parcial perquè un és a la presó o està en un altre país, fugitiu de la justícia... no se sosté. El govern no ho consentirà, perquè li importa la institucionalitat de les institucions [sic]”, va proclamar el portaveu, Íñigo Méndez de Vigo. “El govern no està disposat a tolerar cap farsa”, va reblar. Tot i atribuir-se en públic des del Consell de Ministres el poder de “no tolerar la farsa”, el cert és que La Moncloa dona per fet –tot i la separació de poders– que serà el jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena qui impedirà una fotografia que faria la volta al món i que tindria un cost per a la imatge d'Espanya: la fotografia de Sánchez abandonant Soto del Real en una furgoneta policial amb rumb al Parlament per sotmetre's al seu debat d'investidura.

El Consell de Ministres no va poder recrear-se en l'alegria que sí que aireja el PP –fent seva a Twitter la frase “El pla Moncloa triomfa”, teclada per Puigdemont i captada al mòbil de Toni Comín– perquè intueix el litigi que s'obre ara al voltant de Sánchez. Abans que l'ex-president de l'ANC sigui proposat formalment pel president del Parlament, Roger Torrent, el govern espanyol exigeix ja des d'ara un tercer nom que, d'acord amb el seu diccionari, estigui “net”. “No només és participar en una investidura, és exercir les responsabilitats poste-

Catalá (Justícia) i Méndez de Vigo (portaveu) compareixien ahir després del Consell de Ministres ■ JUAN CARLOS HIDALGO / EFE

Les frases

“Això de governar a temps parcial perquè un és a la presó o en un altre país, fugitiu... no se sosté”

Íñigo Méndez de Vigo
PORTAVEU DEL GOVERN ESPANYOL

“És sorprenent que algú pugui pensar, per posar al capdavant de la Generalitat, en algú en presó provisional”

Rafael Catalá
MINISTRE DE JUSTÍCIA

“Puigdemont proposa Sánchez per continuar provocant l'Estat i per continuar donant la llauna”

Fernando Martínez Maíllo
COORDINADOR GENERAL DEL PP

Catalá no troba res punible en el text del Parlament

El rastreig minucios que els serveis jurídics estatals han dedicat des de dijous tant a la coreografia de l'admissió a tràmit com al contingut del text de la resolució 6 bis ha quedat en res. Després de l'amenaça preventiva que es va llançar sobre el Parlament, el ministre de Justícia, Rafael

Catalá, va confirmar al final del Consell de Ministres que l'advocacia de l'Estat no ha trobat res punible en el que va passar dijous a la cambra catalana. “De moment”, va precisar a continuació.

La resolució que legitima Puigdemont i el referèndum de l'1-O però que no revalida

riorment”, avisa el ministre de Justícia, Rafael Catalá, per exigir al Parlament que busqui un altre candidat. “És sorprenent que algú pugui pensar, per posar al capdavant d'una responsabilitat institucional com la de ser president de la Generalitat, en algú que està en presó provisio-

nal”, s'alarma Catalá davant l'aposta per Sánchez.

Si bé aquests dies tant fonts de La Moncloa com del PP –i fins i tot mitjans editats a Madrid– donen per fet el que farà Llarena sense que ni el jutge ni el Suprem ho desmentixin, ahir l'executiu de Rajoy va voler guardar les formes.

“El govern no hi té res a dir: si el teòric candidat té algun problema amb la justícia, ja serà una decisió del jutge”, va dir Catalá. El motiu del desmarcament és que, si bé per vetar Puigdemont la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría es va haver d'embutar amb un recurs al

Tribunal Constitucional que desafiava el Consell d'Estat, amb Sánchez el govern de Rajoy confia que n'hi ha prou amb esperar que Llarena sigui fidel a la línia restrictiva que va tenir impedint l'assistència dels presos al ple de constitució del Parlament.

El rastre de diner públic

Si bé en públic Méndez de Vigo es mofa del pla de JxCat, ERC i la CUP i ho equipara al *Celtiberia Show* de Lluís Carandell, en privat el govern treballa en el rastreig del finançament de la vida de Puigdemont a Brussel·les a la recerca de qualsevol fuga de diner públic. “Un fugitiu de la justícia no viurà de l'erari” i “alerta a qui pagui un sou amb diner públic al govern simbòlic que volen fer” són les amenaces que llança l'entorn de Rajoy. I tant ell com el PP hi albiran l'afany de desgast internacional d'Espanya. “Puigdemont proposa Sánchez per continuar provocant l'Estat i donant la llauna”, diu el número tres del PP, Fernando Martínez Maíllo. ■

TANTXTANT

Modest Guinjoan

El ‘cupó’ català

Ha passat força desapercebut un treball publicat al desembre pel Consejo General de Economistas de España titulat *Riesgos e incertidumbres de futuro de la economía española* (economistas.es, vegeu Estudios y Trabajos). En un dels seus capítols, els autors del treball, Antonio Pulido i Julián Pérez, fan una aportació interessant al debat etern i mai resolt sobre el déficit fiscal català. Estimen els saldos que s'obtidrien si Catalunya tingués un sistema de finançament semblant al de les comunitats forals, que, com tothom sap, són econòmicament independents o, si volen vostès, econòmicament federals de veritat.

Del treball del Consejo, presidit per cert per un català, destaquen cinc conseqüències de l'aplicació del *cupó* a Catalunya: 1) s'eliminarà el déficit fiscal actual (que quantifiquen en -9.892 milions) i es passaria a un saldo positiu de 10.427 milions, o sigui que Catalunya disposaria de 20.319 milions més, una xifra equivalent una mica al 9% del PIB del 2017; 2) totes les comunitats passarien a tenir saldo fiscal negatiu, excepte Catalunya, que tindria el superàvit indicat; 3) la redistribució de recursos empostraria la resta d'Espanya, la qual cosa tindria un impacte sobre la renda i el consum, que al seu torn perjudicaria Catalunya, de manera que el resultat final seria el del punt que segueix; 4) els efectes totals de l'aplicació d'un sistema foral a Catalunya serien negatius per al conjunt d'Espanya (-0,1% del PIB i destrucció de 32.565 llocs de treball), i 5) Catalunya disposaria d'un 5,2% addicional del seu PIB i crearia 201.863 nous llocs de treball.

Els autors del treball, que amb les seves dades ens confirmen que els catalans tenim un mal negoci amb Espanya, conclouen que “de manera immediata s'haurà de revisar el sistema actual de finançament autònom amb un resultat que previsiblement acabarà exigint més aportació de l'Estat”. El poder polític madrileny encara deu riure ara amb aquesta benintencionada proposta.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Referèndum i també gestió

FETS • El govern Puigdemont-Junqueras serà recordat per l'1-O i la independència, però també ha apostat per àmbits socials **FITES** • Ha tancat la Model, ha aprovat la renda garantida i la llei de salut per a tothom, i ha potenciat mestres i mossos

Marc Bataller
BARCELONA

Sens dubte Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i el seu govern seran recordats com els del referèndum i la declaració d'independència, i també com les víctimes de la repressió espanyola que ha portat consellers a la presó i a l'exili. Ara que Puigdemont ha fet un pas al costat és hora de fer balanç de legislatura. Aquest executiu ha arribat més lluny que mai amb la independència, però ha teixit altres ponts que li han permès aconseguir fites tan descadades com tancar la Model de Barcelona o implantar la renda garantida. També va ser molt lloada l'excel·lent gestió que van fer Interior, els Mossos i els equips sanitaris en els atemptats a Barcelona i Cambrils. L'oposició, però, ha criticat vehementment la inestabilitat política i econòmica que ha provocat aquest camí cap a la independència, mentre que una part del sobiranisme ha lamentat que el país no estigués prou preparada per defensar la declaració d'independència.

El mandat de Puigdemont no ha estat gens fàcil, per dir-ho suauement. La seva elecció, després de la renúncia d'Artur Mas per les pressions de la CUP, va agafar tothom per sorpresa. En un primer moment, va haver-hi certs dubtes sobre si podria liderar el full de ruta,

però de seguida es va demostrar que eren temors infundats. Fent tàndem amb el vicepresident, Oriol Junqueras, va plantejar una legislatura curta i encaminada a proclamar la independència.

La primera gran prova que va superar va ser la qüestió de confiança a la qual es va sotmetre després que no es pogués aprovar el pressupost. En aquesta sessió va ser quan va proclamar la cèlebre frase "referèndum o referèndum" i es va posar rumb cap a aquesta votació, encara que no estava inclosa en el programa de Junts pel Sí. Puigdemont va encarregar l'organització al vicepresident Junqueras i al conseller Raül Romeva.

Projectes socials importants

Evidentment la logística de l'1-O va ser un dels troncs centrals de la legislatura, però no es pot obviar la feina que han anat fent els departaments i els seus consellers. Economia va estructurar l'Agència Tributària de Catalunya, que després va retallar el govern espanyol, i va reduir el pagament a proveïdors de 54,05 a 24 dies; Presidència va posar fil a l'agulla en la reforma horària; Afers Institucionals, Exteriors i Transparència va obrir més delegacions a l'exterior i va endegar el programa d'exhumació de fosses de la Guerra Civil; Governació va potenciar els habitatges socials; Ensenyament va pactar amb els

sindicats la incorporació de 5.514 mestres nous per al curs 2017/18; Salut va aprovar l'accés a la sanitat pública a tots els residents; Interior va convocar 500 places noves per a Mossos; Territori va apostar per la llei del canvi climàtic; Cultura va posar en marxa els plans per fomentar la lectura i la dansa; Justícia es va apuntar el gran triomf de tancar la presó Model de Barcelona després de 113 anys d'història; Treball va implantar la renda garantida de ciutadania; Empresa va fomentar el pla nacional per a la indústria i Agricultura, la llei per preservar els espais agraris.

El mateix Puigdemont, al mes de gener, parlava d'aquesta obra de govern amb una piulada a Twitter arran d'un article que va publicar aquest diari sota el títol "Més enllà del procés": "Si PSC, PP i Ciudadanos, amb l'ajuda inestimable dels seus mitjans, no haguessin omplert cada dia els diaris parlant del *monotema*, també s'hauria visualitzat la feina del govern l'últim any i mig, tot i els milers d'entrebancs."

Però alguns d'aquests projectes corren ara perill amb l'aplicació de l'article 155, que està perjudicant i anorreat les institucions catalanes, encara que el govern espanyol ho negui. Per exemple, la renda garantida —que permet que els majors de 23 anys que hagin esgotat totes les prestacions possibles com ara l'atur cobrin d'entrada 564 euros

Efectes del 155 L'article 155 està perjudicant l'obra de govern i limitant projectes com ara la renda garantida, la llei universal de salut, la del canvi climàtic i l'obertura de fosses comunes de la Guerra Civil.

mensuals lligats a un pla d'inserció laboral o d'inclusió social— està funcionant a mig gas i la llei de salut per a tothom també està a la corda fluixa, perquè La Moncloa ha presentat recurs.

El mateix passa amb la normativa del canvi climàtic, que aspira a reduir les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle i la vulnerabilitat als impactes del canvi climàtic, però que va ser suspesa pel Constitucional i ara la Generalitat no hi pot presentar recurs per culpa del 155. Un 155 que ha fet aturar el

La cronologia

2016
11.01

Carles Puigdemont es converteix en el 130è president de la Generalitat després de la renúncia a última hora del candidat, Artur Mas. L'alcalde de Girona aconsegueix 70 vots a favor —els 62 de Junts pel Sí i vuit dels deu diputats de la CUP—, 63 en contra (Ciutadans, PSC, Catalunya Sí que es Pot i PP) i dues abstencions dels cupaires.

14.01

Els consellers prenen possessió del seu càrrec i el nou govern comença a funcionar.

08.06

L'oposició tomba el pressupost. És el primer cop que la cambra no aprova uns comptes presentats pel govern.

28.09

El president se sotmet a una moció de confiança després que no s'hagi aprovat el pressupost. Anuncia el referèndum.

2017
08.06

Justícia, amb Carles Mundó al capdavant, aconsegueix tancar la Model de Barcelona, la presó més antiga de Catalunya. Era un objectiu que havien perseguit altres governs anteriorment però que no s'havia aconseguit.

21.06

S'obre la primera fossa comuna de la Guerra Civil, a Figuerola d'Orcau (Lleida).

12.07

El Parlament aprova la renda garantida per a ciutadania amb el vot favorable de tots els grups.

programa de fosses comunes; tota la política exterior catalana; ha facilitat que les obres de Sixena marxessin del Museu de Lleida i impedeix la compra de municions per als Mossos i 80 camions de *rènting* per als Bombers. Si volem veure, però, el brutal impacte que ha suposat i està suposant el 155 per a l'administració catalana, només cal fer un repàs d'unes quantes xifres: 251 persones cessades; 3.000 places de docents en suspens; 92 afectacions en contractacions; 24 organismes dissolts o suspesos; 500 milions en

risc a Barcelona, segons ERC; 21 línies de subvencions aturades; 14 nous jutjats, enlaire; 108 iniciatives normatives decaigudes; 16 òrgans intervinguts i 8 càrrecs nomenats pel govern espanyol.

I, enmig d'aquestes imposicions, ha aparegut el fantasma d'un atac al model d'escola catalana, que ha posat en alerta tots els actors polítics i educatius.

Un final traumàtic

L'aplicació del 155, que va rebre el suport del PP, el PSC i Ciutadans al

Senat, va escapar el govern amb la destitució del president i dels consellers. Un final traumàtic i abrupte després d'unes setmanes d'autèntic carrusel. Riu-te'n del Dragon Khan de Joan Carretero i el tripartit. La muntanya russa, la de veritat, va començar amb el ple del 6 i el 7 de setembre, en què va prendre protagonisme el filibusterisme de l'oposició, que l'únic que buscava era boicotejar l'aprovació de la llei del referèndum i la seva posterior convocatòria. Van ser unes sessions maratòniques amb constants

Junqueras, Puigdemont i Turull, en l'última sessió de govern que es va fer, el 23 d'octubre ■ JOSEP LOSADA

aturades i discussions, però finalment Puigdemont i el seu govern van signar la convocatòria per a l'1 d'octubre. Ja no hi havia marxa enrere, encara que La Moncloa va intentar posar-hi totes les traves policials i judicials per impedir la votació amb escorcolls en impremtes i mitjans; confiscació de paperetes, targetes censals, etcètera. Però d'urna no en van trobar ni una.

Abans del referèndum la Generalitat va patir un sotrac amb la detenció de 14 càrrecs per la seva implicació en la preparació de l'1-O, entre els quals hi havia dos dels homes de confiança de Junqueras: el secretari general de Vicepresidència, Josep Maria Jové, i el secretari d'Hisenda, Lluís Salvadó. Va ser un cop dur i una constatació que la justícia no tindria miraments. Aquestes detencions van anar acompanyades d'escorcolls en diversos departaments de la Generalitat, i en protesta per aquesta situació es va produir una gran mobilització davant de la conselleria d'Economia que, al cap i a la fi, serviria d'excusa per empresonar els líders de l'ANC i Omnium Cultural, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart.

Res no va aturar la celebració de l'1 d'octubre i més de 2.200 col·legis electorals van obrir arreu de Catalunya. Poca gent s'esperava les violentes càrregues de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, que van provocar 1.066 ferits –fins i tot, un jove va perdre un ull–. Però la gent va continuar votant i més de 2,2 milions de persones van exercir el seu dret. El govern es va comprometre a aplicar els resultats i a partir d'aquí es van succeir els esdeveniments, amb l'aturada general del 3 d'octubre, el discurs amenaçador del rei i, finalment, la declaració d'independència del 27 d'octubre, que va anar precedida d'un intent de Puigdemont per convocar eleccions i evitar el 155, però que va quedar en això, en un intent.

Les conseqüències que van venir després tothom les coneix de sobres, amb presos polítics –encara queden Junqueras, Forn i els Jordis entre reixes–, exiliats a Bèlgica i Suïssa, i unes eleccions imposades per Madrid i que va guanyar l'independentisme. ■

14.07

Una entrevista del conseller Baiget a El Punt Avui en què posava en dubte el full de ruta provoca una important remodelació a l'executiu. Marxen Baiget, Munté, Jané i Ruiz, i entren Turull, Ponsatí, Puig i Forn.

17.08

Els atemptats a Barcelona i Cambrils deixen 16 morts i 130 ferits.

06.09

S'aprova la llei del referèndum i el govern convoca la votació solemnement per a l'1 d'octubre.

20.09

14 càrrecs del govern són detinguts en una operació policial contra el referèndum.

01.10

El referèndum se celebra i el sí guanya amb rotunditat. Durant el matí es produeixen càrregues violentes dels cossos policials contra els votants. Aquestes actuacions de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil causen 1.066 ferits, segons l'informe que va elaborar el Departament de Salut.

03.10

El país es para en una gran aturada convocada per protestar contra la repressió i a favor de les llibertats.

27.10

S'aprova la declaració d'independència i el govern espanyol destitueix tot el govern català emparant-se en l'article 155.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Dos anys de presó per al raper Hasél per haver enaltit ETA

■ Si es ratifica la sentència, el cantant de Lleida haurà d'anar a la presó perquè ja tenia una condemna de dos anys per enaltiment del terrorisme ■ Condemnat per missatges a Twitter i una cançó a Youtube

Redacció
MADRID

L'Audiencia Nacional ha condemnat el raper lleidatà Pablo Hasél a dos anys i un dia de presó pels delictes d'enaltiment del terrorisme i injúries a la corona i a les institucions de l'Estat pels seus missatges publicats a Twitter i una cançó a Youtube. També ha estat condemnat a pagar una multa de 24.300 euros. En la sentència, els magistrats de la secció primera de la Sala Penal de l'Audiencia Nacional consideren que les publicacions de Hasél suposen "una actuació conjunta, dirigida contra l'autoritat de l'Estat" i al·ludeixen "a la necessitat d'anar més enllà en un comportament violent, fins i tot amb la utilització del terrorisme".

Si el Tribunal Suprem confirma la sentència, Hasél haurà d'ingressar a la presó perquè ja va ser condemnat el 2014 a dos anys

El cantant de Lleida Pablo Hasél ha estat condemnat per l'Audiencia Nacional i, si ho ratifica el TS, ingressarà a la presó ■ EFE

de presó per enaltiment del terrorisme.

"M'han condemnat a dos anys i a un altre de pena multa; és a dir, a tres anys. Se sumen als dos que ja tinc per les meves cançons contra el règim. Pas-

saré cinc anys pres per un delictes d'opinió, però mai claudicaré. Mai, feixistes de merda." Aquestes van ser les primeres paraules del cantant un cop sabuda la condemna. I va continuar: "Si hagués dit que

catalans, immigrants, antifeixistes o homosexuals mereixen bombes estaria protegit pels jutges feixistes que m'han condemnat."

Com va passar amb el raper Valtonyc ara fa uns

dies, les mostres de suport es van convertir en massives i les denúncies per la falta de llibertat d'expressió a l'Estat van venir de tots costats.

Només una de les magistrades de l'Audiència,

Manuela Fernández de Prado, va votar contra la condemna, ja que defensa que Hasél hauria de ser absolut perquè "la seva actuació encaixa dins la llibertat d'expressió i no suposa una manifestació del discurs d'odi".

En un dels seus missatges al costat d'una foto d'un membre dels Grapo, Hasél deia: "Les manifestacions són necessàries, però no suficients, donem suport als que han anat més enllà." En aquest sentit, els magistrats indiquen que "no es tracta d'un simple comentari en el qual s'aboca una opinió, sinó que es tracta d'un missatge que fa clarament una invitació a tenir una conducta igual que la dels seus referents, s'incita a tractar d'emular els seus actes". "En definitiva, activitat violenta i terrorista que representa una forma de lluita encomiable i positiva segons el seu criteri", una "exaltació de la violència que pretén encobrir sota forma d'opinió, fins i tot amb perill per a l'ordre constitucional i la pau social i les persones", subratllen els jutges.

La sala ha analitzat la doctrina del TS, especialment la recent sentència contra Valtonyc per destacar que el delictes d'enaltiment requereix que es generi un risc en abstracte, "una cosa que queda acreditat en el present cas". ■

Judicial

El cas Bemba enterra l'"estil Bustos"

SENTÈNCIA • El jutge absol els onze joves detinguts en el desallotjament violent d'aquest bar del centre de Sabadell l'any 2003 **ACUSACIÓ** • En la sentència indica que la violència es va desencadenar per la presència i les ordres de l'exalcalde

Joan Rueda
SABADELL

Tot i la feina duta a terme en aquest mandat per l'equip de govern municipal, el record de l'*estil Bustos*, aquella forma de governar prepotent i altiva d'un exalcalde, Manuel Bustos, actualment condemnat per una peça separada del cas Mercuri, la que afectava Montcada, i imputat en una desena més, és ben present encara a Sabadell. Una de les màximes expressions de l'*estil Bustos* era el cas Bemba, els greus incidents ocorreguts al centre de Sabadell la nit del 27

de setembre del 2003. Ara la sentència dictada pel jutjat de Sabadell absol els onze joves que van ser detinguts per la Policia Municipal i atribueix directament la responsabilitat a Bustos i al seu germà, llavors el regidor de Seguretat.

En la sentència, el jutge relata que, tal com van explicar els testimonis, els joves eren al bar —que aquell dia tancava les seves portes— en actitud festiva "i no pas violenta" i que els aldarulls "van començar per raó d'una decisió desencertada de les autoritats municipals que es van presentar al lloc dels fets". El jutge es refereix als dos ger-

La policia identificant joves el 27 de setembre del 2003 ■ ORIOL DURAN

mans Bustos, la presència dels quals "va provocar certa alteració entre els joves".

El magistrat, però, va més enllà i assegura que va ser Bus-

tos en persona qui es va encarar als joves i que, en negar-se aquests a marxar, va ordenar al seu germà, llavors regidor de Seguretat, que la nova unitat

antidisturbis, que s'estrenava aquella nit i que l'alcalde "volia provar", actués. Tot i admetre que, un cop iniciats els incidents, hi va haver violència per part dels joves, el jutge defensa que "la intervenció inicial no era necessària" i que la policia va fer servir "més força de la necessària" i es van practicar detencions "sense atendre a criteris rigorosos de responsabilitat". Tot i això, l'absolució es basa en el fet que el jutge no considera provada la participació dels joves en els aldarulls perquè, 14 anys després, les declaracions policials "no tenen plena entitat subjectiva". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'11 de setembre del 1714 a Barcelona, segons un gravat de Nathaniel Parr en una edició anglesa del 1750 ■ ICGC

El cas dels catalans

1714 • Puigdemont recupera una expressió que ja empraven les cancelleries europees el segle XVIII en les negociacions del Tractat d'Utrecht

Toni Dalmau
GIRONA

Ho deia dijous el president Puigdemont, en el seu discurs a Brussel·les, fent referència a la pròxima creació del Consell per la República: "Des d'aquest consell organitzarem la defensa dels nostres drets i la internacionalització del nou cas dels catalans, convençuts que només a través d'un procés de mediació i negociació internacional serà possible fer respectar els drets que ens assisteixen i que l'Estat espanyol ens nega de manera violenta."

L'expressió *el cas dels catalans* ve de lluny, concretament va ser emprada per les cancelleries europees entre el 1712 i el 1714 en el context de les negociacions per resoldre els problemes generats per la guerra de Successió. Fruit

d'aquestes converses es va signar el Tractat d'Utrecht, en el qual Catalunya, aliada d'Àustria i Anglaterra, va perdre bous i esvelles. Prèviament, l'arribada al poder del partit *tory* amb el canvi de l'orientació diplomàtica de la Gran Bretanya i la mort de l'emperador Josep I d'Àustria i la proclamació del seu germà, l'arxiduc Carles, pretendent del tron hispànic, com a nou emperador germànic, havien facilitat les coses per a la signatura de la pau entre França i Anglaterra. Un punt final a les hostilitats en el qual també van tenir molt a veure les concessions comercials a Amèrica ofertes per Felip V als anglesos. Assolida la pau, *el cas dels catalans* era, malgrat el sagnant setge que va suportar Barcelona, un tema menor que es va resoldre al Tractat d'Utrecht atorgant als catalans els mateixos privilegis dels habitants de les dues Castelles.

Una manera diplomàtica de concedir en safata a Felip V el sotmetiment de Catalunya i l'abolició dels seus drets i les seves constitucions. En les dècades i els segles següents, *el cas dels catalans* continuaria vigent, malgrat que en boca dels polítics espanyols l'expressió seria sovint substituïda per "*El problema catalán*". Era una qüestió sense resoldre, com va deixar clar durant la II República el filòsof i diputat José Ortega y Gasset en la seva famosa intervenció a les Corts sobre l'Estatut català del 1932: "Dic doncs que el problema català és un problema que no es pot resoldre, que només es pot suportar, és un problema perpetu, que hi ha estat sempre, abans que existís la unitat peninsular, i que hi continuarà sent mentre Espanya subsisteixi; és un problema perpetu i, per tant, només es pot suportar." ■

El PDeCAT ja busca candidat per a Barcelona

■ El partit l'elegirà amb primàries al maig ■ Munté ja sona com a aspirant

L'exconsellera Neus Munté i l'exalcalde i actual cap del grup del PDeCAT a Barcelona, Xavier Trias ■ ALBERT SALAMÉ

F. Espiga
BARCELONA

Quan falten al voltant de setze mesos per a les eleccions municipals, el PDeCAT de Barcelona ja ha posat en marxa les primàries per elegir el cap de llista que haurà de substituir Xavier Trias. Fins al 9 de març, els potencials aspirants hauran de formalitzar la seva precandidatura, sense que l'afiliació al partit sigui condició indispensable. Dit d'una altra manera, la terna també està oberta als independents. Posteriorment, i fins al 8 d'abril, hauran de recollir els avals, amb la particularitat que 100 hauran de ser d'associats de la formació i 500 de ciutadans de Barcelona. Les votacions en si es faran l'11 i el 12 de maig, amb la condició, però, que el guanyador haurà d'obtenir el

50% dels vots. Si no és així, la setmana següent es faria una segona volta que tindria el caràcter de revàlida definitiva.

Durant la presentació ahir del procés, tant la coordinadora general del PDeCAT, Marta Pascal, com la presidenta de la veu de Barcelona, Mercè Homs, van assegurar que la fórmula per triar l'alcalde es perfectament compatible amb la possibilitat que s'acabi fent una candidatura amb un format similar al de Junts per Catalunya. D'això, però, ja se'n parlarà quan hi hagi elegit o elegida i, sobre això, les traveses de noms sobre qui es presentarà ja fa mesos que circulen. Un dels més recurrents és el de l'exconsellera Neus Munté, que públicament ja ha més o menys postulat la candidatura. ■

Tribeca

café - bar

Plaça de les Valls d'Ax,
local 2 • Palafolls

GINEBRA + TÒNICA SCHWEPPES (5 €)
BEEFEATER • BOMBAY SAPHIRE • TANQUERAY • SEAGRAMS

GINEBRA + TÒNICA PREMIUM (7,50 €)
MOM • PUERTO DE INDIAS • ISH • HENDRICKS • G'VINE

SUPPLEMENT TÒNICA PREMIUM + 0,50 €